

Megemlékezés és koszorúzás március 6-án

*Megy előttünk
a hold hófúvásaiban,
Sohasejárt világban;
utat típor a mélységek fölött
és a szomorúság fölött,*

*az iszonyat süvítő bozótjai közt.
A legnagyobb hegyek testvére ő;
Édesapja a hangoknak,
pásztor a reménynek.*

(KÁLDI JÁNOS)

Kedves Barátaim, kedves Megemlékezők!

Hála és egyben a szeretet érzése hatja át a Mester sírja melletti bensőséges emlékezésünket. Szeretet, mert Kodály a miénk, hála, mert a Gondviseléstől kaptuk ajándékba e magyar-ságunkat próbára tevő nehéz évtizedekben.

Hálásak vagyunk, hogy ősi népdalunkat az utolsó pillanatban kultúránk áramkörébe kapcsolta, hálásak vagyunk, hogy remekműveivel, áldozatos zenepedagógiai és nemzetnevelő munkásságával gazdagította kultúránkat, zeneművészetünket. Hűségre, önfeladás nélküli befogadásra tanított minket. Számunkra ő a példa, az iránytű, akihez még mindig biztosan igazodhatunk. Hogy hiányzik most, amikor a magyar kultúra válságos helyzetben van! Mennyire kellene a jelenléte, teremtő aktivitása, népben – nemzetben való gondolkodása, jövőt építő bölcsessége.

1967. márciusában, mint annyiszor előtte, Pécsre vártuk Kodályt. Az ének-zene tagozatos iskolák országos kórustalálkozójára ígerte részvételét. Emlékszem, látogatásának híre helyett döbbenetes halálhíre érkezett meg, s terjedt a városban futótűzként. Másnap, a Dunántúli Naplóban Nádor Tamás így emlékezett meg Kodály és Pécs kapcsolatáról: *„Alig néhány hete még itt járt a mecsekalji városban, melyet annyira szeretett, s mely 1945-ben néhány hónapra otthont nyújtott a magyar zene nagy mesterének. Azóta Pécs nemcsak a kodályi zeneoktatás valóra váltásában járt elől, hanem a Mester műveinek nagy szeretettel és gondos betanulással való megszólaltatásában is.”*

Igen, hálásak vagyunk Kodálynak mi pécsiek is, hogy éppen 65 évvel ezelőtt Pécsen hirdette meg az azóta világhírűvé vált zenepedagógiai programját.

1945. november 19-én, a zsúfolásig megtelt Nemzeti Színház színpadán hangzott el először nagy nyilvánosság előtt a „Magyar zenei nevelés” című előadása, az ún. Kodály- szisztéma elméletének kifejtése. A zseniális elme gondolatai, szavai időtállóak, érvényesek 65 év elteltével is. Nemzetének üzent, üzenetét ma is meg kell hallanunk:

„Elvégre választanunk kell; gyarmat maradjunk e továbbra is, vagy független ország legyünk, nemcsak politikában, hanem kultúrában, saját egységünk érvényesítésében is.

Nemzetközi érdeklődésre annál inkább tarthatunk számot, mennél magyarabbak vagyunk.”

Kórusaimmal Európát járva újra és újra megtapasztalom magam is, hogy Kodály művei releváns erővel hatnak, áttörnek minden nyelvi akadályon. Igen, ez a magyar lélekből, magyar zenéből táplálkozó kodályi hang egyetemes, bárhol is hangzik fel. Korszerű üzenetet közvetít, épít, feleml, gyönyörködtet.

„Örködj szikáran, ősz zenész,
barátodért is pártot állva.
S maradj velünk, hogy általad
szeresse még e nép a sorsát;
hogy nem veszett el, megmaradt
a dalban-élő Magyarország.”

(FODOR ANDRÁS)

Kertész Attila, Liszt díjas karnagy a Magyar Kodály Társaság elnökségének tagja mondotta a megemlékező beszédet március 6-án a Farkasréti temetőben, a megemlékezésre és koszorúzásra egybegyűltek előtt Kodály Zoltán síremlékénél.

Az ifjú népdalénekes **Bolyki Sára** meghatóan szép éneke és az **Andor Ilona Baráti Társaság Kodály Kórusa** a hideg idő ellenére is megmelengette a jelenlévők szívét Kodály Zoltán elgondolkoztató mély szövegű kórusműveivel. Elhangzott:

Folyik a víz, Igaz bölcs, Zöld erdőben, **B. Horváth Andrea** vezetésével.

